

ikke være Mulighed for at gennemføre de Synspunkter, der forekommer mig at være af Betydning ved en Ordning af dette Spørgsmaal; under Udvalgets Forhandlinger vil vi fra vor Side i hvert Fald bidrage, hvad vi kan, til, at vi bedst muligt og hurtigst muligt kan faa en Ordning af dette Spørgsmaal, der er af Interesse for mange Hjem og ogsaa af ikke ringe Betydning for den kulturelle Udvikling.

Blang: Jeg kunde ønske at gøre et Par kortere Bemærkninger til dette noget mærkelige Lovforslag. Og jeg skal begynde med at give Tilslutning til den Kritik, der er fremkommet vedrørende Lovforslagets Form, hvorved hele Lovforslagets virkelige Indhold henvises til Afgørelse ved Administrationen. Det, jeg særlig vilde omtale her, er Radioraadets Sammensætning, idet jeg vil give mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, Ret i, at dette Raad er alt for overvældende stort. Det er ufatteligt, at det skulde være nødvendigt for Ministeren for offentlige Arbejder at have 10 Medlemmer siddende i et saadant Raad, og at det skulde være nødvendigt for Undervisningsministeriet at have 5 Pladser i dette Raad. Og dog maa jeg sige, at man, naar man læser Fortegnelsen over de forskellige Organisationer og Korporationer, der har Ret til at vælge Medlemmer, savner en Repræsentant for Folkekirken. Der er jo Tusinder af svage, syge Lyttere Landet over, for hvem en af de væsentligste Grunde til at have et Apparat er, at de kan sidde hjemme i deres Stue og følge den almindelige Kirkegang. Jeg har selv siddet en Gang i Rønne og fulgt Gudstjenesten i Garnisons Kirke. Man kunde følge baade Salmesang, Messe og Prædiken, som om man havde været til Stede. Jeg vilde finde det naturligt, at der ind i dette Radioraad ogsaa blev sat en Repræsentant for Folkekirken, hvad enten man nu vilde have det som en Repræsentant for Kirkeministeriet eller for f. Eks. Præsteforeningen.

Til det ærede Medlem Hr. Ibsen skal jeg bemærke, at jeg ikke kan gaa med til, at der lægges en Radiostation paa et saadant Sted, at Lolland-Falster er udsat for intet at kunne høre, og at Bornholm fuldstændig henvises til svenske Stationer. Man maa dog erindre, at Bornholm ogsaa hører til Landet. Skal der bevilges et stort Beløb til Opførelse af en Landsstation for Radiospredning, bør den lægges paa et saadant Sted og med en saadan Kraft, at den kan høres i alle Egne af Landet.

Ibsen: Jeg har ikke sagt, at Bornholm ikke skulde høre. Tværtimod, jeg sagde, at Fordringen maatte være, at man paa et almindeligt Lampemodtagerapparat overalt i Landet kunde høre Udsendelser fra Stationen. Og jeg sagde, at jeg har erfaret fra sagkyndig Side, at enten man lagde Stationen i Aarhus eller Kalundborg — og der har kun været Tale om de to Steder —, var det ligegyldigt for Bornholm, fordi det er inde under de svenske og tyske Ledninger eller Strømme; naar de talte stærkt, vilde det i og for sig være ligegyldigt for Bornholm, om Stationen laa det ene eller det andet Sted. Det er det, jeg har sagt, og ikke mere. Jeg har ikke ønsket, at Bornholm skulde være slettere stillet end andre; jeg sagde netop, at der skulde kunne høres bedst muligt over hele Landet. Det var en rent teknisk Oplysning, jeg tillod mig at komme med.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Maa jeg først takke for de overvejende velvillige Udtalelser, der er kommet fra de forskellige Partiers Ordførere, navnlig Ønsket om snart at naa et Resultat. En hel Del af det, der er nævnt, er sikkert bedst til Drøftelse i det Udvalg, jeg forstaa der vil blive nedsat. Det har for øvrigt Talerne selv ogsaa indrømmet, saa jeg skal ikke komme ind paa alt, hvad der er nævnt, men holde mig til ganske enkelte Spørgsmaal.

Flere af de ærede Ordførere har talt om det private Initiativ i Modsetning til Statsdrift. Jeg kunde ønske at gøre et Par Bemærkninger om de Erfaringer, jeg har herom. Forholdet er, at det private Initiativ melder sig kun, naar der er Penge at tjene, men saa melder det sig ogsaa altid, og saa har vi Diskussionen om den udmærkede og billige og økonomiske Privatdrift kontra den dyre og tunge Statsdrift. Er der derimod ikke noget at tjene ved en Virksomhed, er alle enige om, at det hører til det, som Staten naturligt maa tage sig af. Netop saadan er det i Virkeligheden gaaet med Statens Telegraf- og Telefonvæsen. Alle de fede Forretninger i Telefonvæsenet, den lokale Telefonbetjening, har det private Initiativ faaet overladt gennem Koncessioner, sidst for ganske faa Aar siden, og tilbage er der til Statsdriften Statstelefonen med det vidtstrakte og tynde og meget kostbare Telefonnet, vi har Landsdelene imellem. Men denne kan ikke betale sig, fordi Benyttelsen er svag og Anlægget kostbart, fordi der kun er Tale om forholdsvis faa Langvejs-Sam-